

denne Straf for et rent militært Tilfælde af rent speciel Karakter, saa er det klart, at den bliver noget ganske Andet end, naar man anvender den paa en hel Del Tilfælde, dels borgerlige dels disciplinære Forseelser, som i ingen Henseende berøre de Bedkommendes Ære.

Magius: Jeg kan ikke undlade at gjøre en lille Bemærkning ligeoverfor den ærede sidste Taler, naar han fremhævede, at han undrede sig over, at netop militære Medlemmer ikke vilde holde paa disse strenge Straffe, og fremhævede Nødvendigheden af at holde paa korte og virksomme Straffe i Militæretaten. Jeg for mit Bedkommende føler mig slet ikke truffen i denne Henseende, thi jeg har fuldstændig aabent Die for Nødvendigheden deraf; men naar vi ere bleve ved at holde paa de 27 Timer i Stedet for de 36, saa maa der lægges Mærke til, at Regjeringens Forslag fra først af gik ud paa 3 Dages staaende Arrest, og at det først var, efterat man var kommen til det Resultat, at de Paagjældende kun maatte staa 9 Timer om Dagen i Stedet for 12, at Regjeringens Forslag udstrakte Straffen til 4 Dage. Jeg tror nu, at der vil være en temmelig stor Forskjel paa, om Bedkommende skal staa 3 eller 4 Dage, selv om Timeantallet i det Hele er det samme; men jeg gjorde udtrykkelig opmærksom paa, at jeg ikke lægger stor Vægt paa, enten Timeantallet bliver 27 eller 36, jeg anser det ikke for at medføre nogen Fare, hverken i den ene eller anden Retning.

Jouquieres: Naar det høitæredede Medlem her ligeoverfor (Tobiesen) yttrede, at man ikke kjendte Æresstraffe i det borgerlige Liv, saa vil jeg tillade mig den Bemærkning, at uagtet jeg ikke anser Hæren for at være et særligt Hjem for Æren, saa finder jeg dog, at det er meget rigtigt, at de Individier, der ere samlede til et større Hele, føle sig under Æresfølelsens Love, og derfor finder jeg det fuldkomment i sin Orden, at der er Æresstraffe i Militæretaten.

Tobiesen: Der var en Tid, da man

antog, at en Mand i militære Forhold havde en ganske anden Ære end Landets andre Borgere, men jeg haaber, at den Tid er forbi. Det, som er hæderligt, ærligt og godt for en Mand, der ikke er i Militæretaten, bør ogsaa være hæderligt, ærligt og godt for den Mand, der er i Militæretaten. Jeg tror og haaber, at man er kommen bort fra denne specielle militære Ære, og efter at man er kommen til det Punkt, at man tør antage, at Ærens Love ere ens for Alle, enten de ere i Hæren eller ikke, saa tror jeg, det vil være meget gavnligt, at man ikke fra en saadan særlig Ære argumenterer for, at man for menige Krigsfolk vil indføre en Æresstraf i Flæng; thi det er vel at mærke ikke mere Handlingens egen værdende Karakter, der er Tale om, det er man efter Uddalgets Forslag nu kommen bort fra; det, man vil, er at paalægge Æresstraf i Flæng, efter som en Krigsret kjenner det.

Rosenørn-Teilmann: Det vil vistnok være gaaet flere af Thingets ærede Medlemmer, som det er gaaet mig, nemlig at de have følt, at det er meget vanskeligt i denne Sag at komme til at afgive sin Stemme med fuld Bevidsthed om, at man gjør det paa den bedste Maade. Det, som det jo her navnlig gjælder om, er det Spørgsmaal, hvorvidt man skal beholde Straffen, Medsættelse i de Meniges 2den Klasse, for disciplinære Forseelser, og overhovedet for Andet end for Feighed. Det er vanskeligt for mig at komme til fuld Forvisning om, i hvilken Retning jeg bør afgive min Stemme. Paa den ene Side staa der saa bestemte Vidnesbyrd af to af Thingets ærede Medlemmer, som ifølge deres Embedsstilling og ifølge det Kjendskab, man har til disse Mænds Virken i deres Embedsstilling, have et stort Krav paa, at Thingets øvrige Medlemmer lægge Vægt paa det Raad, de give; og paa den anden Side staa den høitæredede Krigsminister med en Bestemthed, som ikke er ganske sædvanlig, forekommer det mig, i Spørgsmaal som dette, og som vistnok maa have sin Grund i en meget fast Overbevisning om, at der er Fare til at holde paa den Mening, som han saa bestemt har udtalt sig for. Grunden, hvorfor jeg har fundet mig